

Sygn. akt II DK 83/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący)

SSN Jarosław Sobutka (sprawozdawca)

SSN Konrad Wytrykowski

Protokolant Marta Brzezińska

z udziałem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców
Prawnych radcy prawnego Alicji Kujawy

w sprawie radcy prawnego **A. B.**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października 2021 r.

kasacji obrońcy obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego
Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 października 2020 r., sygn. akt WO (...),

**uchyla zaskarżone orzeczenia w całości i sprawę przekazuje
Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców
Prawnych do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 1 października 2020 r. (sygn. akt WO-(...)) Wyższy Sąd
Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych utrzymał w mocy orzeczenie
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych
w K. z dnia 25 lutego 2020 r. (sygn. akt D (...)), w którym to uznano obwinionego
r. pr. A.B. winnym zarzucanego mu czynu, o to że:

2 listopada 2017 r. w G., przyjął pełnomocnictwo procesowe od A. B. do reprezentowania jej przed Sądem Okręgowym w G., przeciwko Z. N., w sprawie o ochronę dóbr osobistych, o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych oraz o usunięcie skutków naruszenia (sygn. akt I C (...)), będąc uprzednio mediatorem wskazanym przez Sąd Rejonowy w Z. IV Wydział Pracy w sprawie o sygn. akt IV P (...) z powództwa Z. N. przeciwko Z. w Z., reprezentowanemu przez A. B., z racji którego to zlecenia 23 sierpnia 2016 r., prowadził spotkanie mediacyjne pomiędzy ww. Stronami, w trakcie którego to spotkania i w związku z nim uzyskał szereg informacji, które to stanowią tajemnicę zawodową, w związku z czym występując przed Sądem Okręgowym w G. przeciwko Z. N., doprowadził do możliwości ujawnienia tych wiadomości oraz dopuścił się zachowania, które podważa zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego, jako zawodu zaufania publicznego, jak również dyskredytuje i uchybia godności radcy prawnego,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 11, art. 15 ust. 1 i art. 27 pkt 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K., na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, wymierzył obwinionemu r. pr. A. B. karę upomnienia oraz obciążył go zryczałtowanymi kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 2.500,00 zł. Sąd dyscyplinarny drugiej instancji obciążył obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w wysokości 1.000,00 zł.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 1 października 2020 wniósł adw. D. M., będący obrońcą obwinionego r. pr. A. B., zaskarżając ww. orzeczenie w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił szereg naruszeń, m.in.:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dokonanie przez Wyższy Sąd Krajowej Izby Radców Prawnych w W. nieprawidłowej i nierzetelnej kontroli odwoławczej polegającej na:

1. łącznym odniesieniu się do odwołania obrońcy obwinionego adw. A. K. K. oraz odwołania osobistego obwinionego, mimo oczywistych różnic pomiędzy wniesionymi środkami zaskarżenia, zarówno w zakresie przedstawianych w nich zarzutów, przedstawionej argumentacji jak i formułowania wniosków;
2. jedynie pozornym odniesieniu się do zarzutów odwołania obrońcy obwinionego adw. A. K. K. oraz odwołania osobistego obwinionego dotyczących naruszenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. art. 424 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i poprzestanie w tym zakresie jedynie na stwierdzeniu, że uzasadnienie zostało sporządzone prawidłowo i jasno wskazuje, czym kierował się Sąd I instancji przy wyrokowaniu i jaki materiał dowodowy pozwolił na wydanie zaskarżonego orzeczenia, podczas gdy:
 - uzasadnienie orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. nie zawiera oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w szczególności w zakresie faktów, które sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, dowodów na jakich oparł rozstrzygnięcie oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
 - w uzasadnieniu nie zostało zawarte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, co w konsekwencji ograniczyło prawo do obrony obwinionego, albowiem utrudniało podjęcie merytorycznej polemiki z motywami, które stały się podstawą orzeczenia;
3. jedynie pozornym odniesieniu się do zarzutów odwołania obrońcy obwinionego oraz odwołania osobistego obwinionego dotyczących naruszenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych i poprzestanie w tym zakresie jedynie na powołaniu się na rzekomo wyczerpującą i prawidłową ocenę dowodów przez Sąd I instancji, podczas gdy:
 - przy ocenie materiału dowodowego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. pominięte zostały wyjaśnienia

obwinionego w zakresie przebiegu posiedzenia mediacyjnego przeprowadzonego w dniu 23 sierpnia 2016 r., przedstawienia stronom postępowania mediacyjnego roli w jakiej występował obwiniony A. B., zakresu przekazywanych przez strony informacji, osób biorących udział w posiedzeniu mediacyjnym, źródeł informacji do sporządzenia pozwu o ochronę dóbr osobistych przeciwko Z. N.;

- przy ocenie materiału dowodowego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. pominięte zostały zeznania A. B. w zakresie przebiegu postępowania mediacyjnego, przeprowadzonego w dniu 23 sierpnia 2016 r., przedstawienia stronom postępowania mediacyjnego roli w jakiej występował obwiniony A. B., zakresu przekazywanych przez strony informacji, osób biorących udział w posiedzeniu mediacyjnym, źródeł informacji do sporządzenia pozwu o ochronę dóbr osobistych przeciwko Z. N.;

- ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. była dowolna i dokonana z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i zasad logiki, a nadto z pominięciem korespondujących ze sobą źródeł dowodowych w postaci wyjaśnień obwinionego A. B. oraz zeznań A. B., sprowadzająca się do oparcia orzeczenia na przypuszczeniu, że: *„zdaniem Sądu – musiało dojść do przekazywania informacji dotyczących sporu, które radca prawny – mediator, winien był zachować dla siebie”*, które sprzeczne jest z wyjaśnieniami obwinionego A. B. i zeznaniami świadka A. B., z których wynika, że strony postępowania mediacyjnego nie przekazywały sobie w trakcie tego postępowania informacji, które nie byłyby im wcześniej znane;

- ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. była dowolna i dokonana z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego

i zasad logiki, i sprowadzała się do stwierdzenia, że strony postępowania mediacyjnego przekazywały sobie informacje, które mogły zostać wykorzystane przeciwko nim w innym postępowaniu;

- ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. była dowolna i dokonana z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i zasad logiki i polegała na uznaniu, że obwiniony A. B. przygotowując i składając pozew przeciwko Z. N. posiadał i wykorzystał wiedzę dotyczącą jego postawy na mediacjach oraz negatywnym charakterze;

4. nie odniesieniu się do zarzutu odwołania obrońcy obwinionego dotyczącego naruszenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, podczas gdy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. oparte zostało na przypuszczeniu składu orzekającego, niepopartym materiałem dowodowym;
5. jedynie pozornym odniesieniu się do zarzutów odwołania obrońcy obwinionego oraz odwołania osobistego obwinionego dotyczących błędnych ustaleń faktycznych, które to stały się podstawą orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K.;
6. jedynie pozornym odniesieniu się do zarzutów odwołania obrońcy obwinionego oraz odwołania osobistego obwinionego dotyczących naruszenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 27 pkt 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 5 pkt 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 3 ust. 3 w zw. z art. 4 oraz w zw. z art. 6 ustawy o radcach prawnych, co w konsekwencji niemożliwym czyni ustalenie, z jakich konkretnych przyczyn poszczególne zarzuty i argumenty

podniesione przez obrońcę obwinionego, jak i samego obwinionego uznano za niezasadne.

Ponadto, skarżący wskazuje, że w razie uznania przez Sąd Najwyższy, iż kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. została przeprowadzona zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. i zapewniła obwinionemu rzetelne rozpoznanie jego sprawy przez sądy dwóch instancji, skarżący zarzuca zaskarżonemu orzeczeniu rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

7. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 27 pkt 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i uznanie, że ustanowiony przepisem Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zakaz udzielania pomocy prawnej przez radcę prawnego w sprawie, w której sam brał udział jako mediator, dotyczy każdej sprawy, w której pojawią się te same osoby i element wspólny sporu, podczas gdy prawidłowe nienaruszające zakazu stosowania wykładni rozszerzającej przepisów o charakterze represyjnym, rozumienie tego przepisu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że zakaz obejmuje konkretną sprawę, w określonym postępowaniu, pomiędzy oznaczonymi stronami, w której radca prawny uprzednio występował w charakterze mediatora;
8. art. 4 w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez uznanie, że podejmowanie czynności zawodowych jako mediator przez osobę posiadającą tytuł zawodowy radcy prawnego stanowi świadczenie pomocy prawnej na rzecz stron postępowania mediacyjnego w rozumieniu ustawy o radcach prawnych;
9. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 5 pkt 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez uznanie, że klientem radcy prawnego jest strona postępowania mediacyjnego prowadzonego przez mediatora, który posiada również tytuł zawodowy radcy prawnego;
10. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 5 pkt 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

oraz art. 3 ust. 3 w zw. z art. 4 oraz w zw. z art. 6 ustawy o radcach prawnych i uznanie, że tajemnica zawodowa radcy prawnego obejmuje informacje uzyskane w ramach czynności zawodowych mediatora, podczas gdy prawidłowa wykładnia przepisów prowadzi do wniosku, że tajemnica zawodowa radcy prawnego obejmuje informacje dotyczące klienta radcy prawnego, którym zgodnie z art. 5 pkt 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego jest osoba, na której rzecz radca prawny świadczy pomoc prawną polegającą w szczególności na udzielaniu porad i konsultacji prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy;

11. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez ich zastosowanie, w sytuacji, gdy zachowanie obwinionego A. B. nie naruszało zasad etyki obowiązujących radców prawnych i jako takie nie mogło podważyć zaufania do zawodu radcy prawnego.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 października 2020 r. oraz poprzedzającego go orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 25 lutego 2020 r. i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Kasacja obrońcy obwinionego radcy prawnego A. B. z dnia 4 stycznia 2021 r. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 października 2020 r. okazała się uzasadniona.

Faktem jest, że w niniejszej sprawie od orzeczenia sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji zostały złożone dwa środki zaskarżenia: odwołanie obrońcy obwinionego adw. A. K. K. z dnia 4 czerwca 2020 r. (przyjęte do rozpoznania na mocy zarządzenia Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w K. z dnia 22 czerwca 2020 r., k. 278) oraz odwołanie osobiste obwinionego radcy prawnego A. B. z dnia 29 czerwca 2020 r. (przyjęte do rozpoznania na mocy zarządzenia Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w K. z dnia 2 lipca 2020r., k. 303). Tymczasem z akt sprawy nie wynika, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP, działający jako sąd odwoławczy, rozpoznał oba złożone odwołania. Brak jest na ten temat jakiegokolwiek informacji w protokole posiedzenia odwoławczego (k. 329), czy w sentencji orzeczenia z dnia 1 października 2020r (k. 331) – wiadomo jedynie, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP zajmował się „sprawą obwinionego radcy prawnego A. B.”. Odpowiedzi na pytanie o zakres analizy sądu odwoławczego nie znajdujemy także w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją orzeczenia. Uzasadnienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP jest bardzo lakoniczne i sprowadza się wyłącznie do stwierdzenia, że materiał dowodowy uzasadnia popełnienie przez obwinionego zarzucanego mu czynu, a okręgowy sąd dyscyplinarny w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny. Ponadto, uzasadnienie orzeczenia sporządzone zostało w skróconej formie zawartej w formularzu. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono słuszny pogląd, że to rzeczą każdego sądu odwoławczego, w ramach obowiązku wynikającego z treści art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., jest przeprowadzenie (w konkretnej sprawie) oceny, czy może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2 (art. 99a § 1 k.p.k.) w taki sposób, który zagwarantuje stronie prawo do rzetelnego procesu odwoławczego, a więc rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji strony i przedstawienia takiej oceny właśnie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego (wyr. SN z 11.8.2020 r., I KA 1/20, OSNK 2020, Nr 9–10, poz. 41). W niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę możliwość złożenia kasacji oraz wielość zarzutów odwoławczych, przeprowadzenie starannej kontroli odwoławczej orzeczenia przy użyciu formularza

jest, zdaniem Sądu Najwyższego, niemożliwe. A idąc jeszcze dalej, biorąc pod uwagę okoliczność, że w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych przepisy kodeksu postępowania karnego stosuje się jedynie odpowiednio (art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych) to korzystanie z formularzy na podstawie art. 99 § 1 k.p.k. wydaje się wątpliwe – biorąc pod uwagę chociażby różnice związane z możliwością składania środka nadzwyczajnego, jakim jest kasacja w postępowaniach karnych i w postępowaniach dyscyplinarnych prowadzonych w stosunku do radców prawnych.

W niniejszej sprawie, na podstawie uzasadnienia orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP, można jedynie domniemywać, że sąd odwoławczy rozpoznawał i odniósł się wyłącznie do odwołania obwinionego, pomijając odwołanie adw. A. K. K. – obrońcy obwinionego. Co prawda większość zarzutów z tych dwóch odwołań jest tożsama, jednakże Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP nie wskazał w swoim uzasadnieniu, że rozpoznaje łącznie tożsame zarzuty zawarte w obu środkach zaskarżenia. Poza tym, zarzuty zawarte w obydwu środkach zaskarżenia nie są identyczne.

W związku z tym, rację ma obrońca obwinionego podnosząc w kasacji zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - poprzez dokonanie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. nieprawidłowej i nierzetelnej kontroli odwoławczej.

Zgodnie z art. 433 k.p.k. granice kontroli odwoławczej wyznaczają dwa elementy: granice zaskarżenia i podniesione w środku zaskarżenia zarzuty. Sąd odwoławczy ma obowiązek rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów zawartych w środku odwoławczym, a jeżeli wpłynęło kilka środków odwoławczych to obowiązek ten rozciąga się na wnioski i zarzuty zawarte w każdym z tych środków.

Właściwe zrealizowanie tego obowiązku wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, ale także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za trafne bądź też bezzasadne. Do naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. dochodzi więc nie tylko wtedy, gdy sąd pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym, ale również wtedy, gdy analizuje je w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (wyr. SN z 28.1.2009 r., II KK 213/08, OSNwSK 2009, Nr 1, poz. 207). Zwrot "rozważyć", użyty w art. 433 § 2 k.p.k., wymaga bowiem merytorycznego odniesienia się do tych zarzutów, a nie jedynie formalnego stwierdzenia o ich zasadności lub bezzasadności bez podania argumentacji. Naruszenie tego przepisu będzie więc polegać zarówno na pominięciu w uzasadnieniu orzeczenia zarzutów zawartych w środku odwoławczym, jak i na nienależytym ich rozważeniu (por. wyr. SN z 21.10.2010 r., III KK 167/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 2023; *J. Skorupka* (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 433 k.p.k., Wyd. 5, Warszawa 2021).

Pominięcie, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, jednego ze złożonych odwołań (nierozpoznanie wszystkich zarzutów zawartych w obydwu odwołaniach) stanowiło więc rażące naruszenie wskazanych wyżej i podniesionych w kasacji przepisów Kodeksu postępowania karnego. Naruszenie to spowodowało konieczność uchylenia zaskarżonego kasacją orzeczenia i przekazania sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W. do ponownego rozpoznania. W związku z tym rozpoznawanie pozostałych zarzutów zawartych w kasacji obwinionego radcy prawnego stało się bezprzedmiotowe.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd odwoławczy powinien rzetelnie przeprowadzić postępowanie odwoławcze, odnosząc się do obydwu odwołań złożonych od orzeczenia okręgowego sądu dyscyplinarnego - zgodnie z zasadami

określonymi w szczególności w przepisach art. 433 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Dodatkowo, w przypadku podzielenia przez sąd odwoławczy wątpliwości wyrażonych przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 1 października 2020 r. należałoby z tego wyciągnąć określone wnioski, które powinny mieć wpływ na treść orzeczenia sądu – biorąc pod uwagę opis zarzucanego obwinionemu czynu i jego kwalifikację prawną. Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, że: *„Co prawda, w ocenie sądu odwoławczego, można by mieć wątpliwości co do faktu ujawnienia tajemnicy zawodowej przez obwinionego, zwłaszcza przez przyzmat przepisów kodeksu etyki radcy prawnego stanowiących przedmiot zarzutu w przedmiotowej sprawie, to niewątpliwie udział obwinionego w sporze jako mediator a następnie jako pełnomocnik jednej z osób, która w tym sporze występowała po jednej ze stron w sprawie przeciwko drugiej stronie sporu w sprawie obejmującej niektóre elementy sporu, stanowi naruszenie art. 11 zasad etyki radcy prawnego”*. Skoro bowiem Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP powziął wątpliwości co do zakresu ujawnienia tajemnicy zawodowej radcy prawnego w przedmiotowej sprawie (zarzut naruszenia art. 15 ust. 1 KERP), to niezrozumiałe jest dlaczego orzeczenie w tym zakresie utrzymane zostało w mocy.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.